

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupené JUDr. Jiřinou Lužovou, advokátkou, se sídlem Dušní 22, Praha 1, adresa pro doručování Bavorská 856, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované č. j. X1 ze dne 26. května 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. července 2015, č. j. 1 Ad 28/2014 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Nyní posuzovaná věc se týká problematiky tzv. slovenských důchodů, jak ji populárně označuje Ústavní soud ve své databázi rozhodnutí NALUS.

[2] Žalobkyně, ročník X, byla československou občankou. Na Slovensku se narodila, studovala, žila a pracovala tam až do konce Československa; ke dni 31. prosince 1992 byl jejím zaměstnavatelem podnik se sídlem v Košicích (Gialpro Int, s. r. o.). Její zaměstnání ve Slovenské republice pokračovalo až do května 1996. Od července 1996 byla zaměstnána u zaměstnavatele se sídlem v Praze. Občankou České republiky se podle svého tvrzení stala v roce 2001. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. října 2012 byl žalobkyni přiznán od 19. června 2012 „dílní“ starobní důchod 5 111 Kč měsíčně, od ledna 2013 5 172 Kč měsíčně, za dobu pojištění získanou po 31. prosinci 1992 na území

České republiky. Slovenský nositel pojištění – Sociálna poisťovňa, ústredie, Bratislava – pak žalobkyni od 19. června 2012 přiznal „dílič“ starobní důchod ve výši 281 Euro, od ledna 2013 pak 292,20 Euro.

[3] Žalobou napadeným rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení potvrdila své rozhodnutí č. j. X ze dne 19. března 2014, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dorovnávací přídavek ke starobnímu důchodu pro nesplnění podmínek § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlednutím k čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. října 1992, publ. pod č. 228/1993 Sb.

[4] Žalobkyně nebyla úspěšná ani v řízení před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“), na nějž se obrátila s žalobou proti rozhodnutí žalované. Městský soud ji totiž rozsudkem ze dne 3. července 2015 č. j. 1 Ad 28/2014 - 21 zamítl. V odůvodnění rozsudku potvrdil stanovisko žalované, že s ohledem na § 106a zákona o důchodovém pojištění, jenž byl uzákoněn novelou provedenou zákonem č. 274/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, nemá žalobkyně na dorovnávací přídavek ke starobnímu důchodu nárok, neboť nezískala před 1. lednem 1993, tj. před zánikem československé federace, alespoň 25 let československé doby pojištění, za kterou (by) jí byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění, a nesplnila ani podmínku získání alespoň jednoho roku doby pojištění podle právních předpisů České republiky v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995. Žalobkyni k dosažení požadované čsl. doby pojištění chybělo cca 8 měsíců (získala 24 let a 119 dnů čsl. dob pojištění), požadovanou českou dobu v době od 1. ledna 1993 až 31. prosince 1995 nezískala žádnou (ani jeden den).

[5] Pro lepší pochopení dalšího výkladu je vhodné již na tomto místě uvést znění § 106a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění:

»(1) Nárok na dorovnávací přídavek má pojištěnec, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění (dále jen „český starobní důchod“), pokud

a) získal před 1. lednem 1993 aspoň 25 let československé doby pojištění, za kterou mu byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění (dále jen „slovenský starobní důchod“); v tomto zákoně se pro účely dorovnávacího přídávku za československou dobu pojištění považují doby zaměstnání a náhradní doby získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů a československá doba pojištění se započítává v rozsahu, v jakém se započítává podle právních předpisů České republiky účinných ke dni, od něhož byl přiznán český starobní důchod,

b) získal v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky; pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby,

c) český starobní důchod a slovenský starobní důchod jsou vypláceny ke dni, od něhož pojištěnec žádá o přiznání dorovnávacího přídávku, a

d) výše dorovnávacího přídávku má ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu.«

[6] Je tedy zřejmé, že žalobkyně podle žalované i městského soudu nesplnila ani podmínku pod písm. a) ani podmínku pod písm. b), přitom všechny musí být splněny kumulativně; splněním podmínky c) a d) proto již nebylo třeba se ani zabývat.

pokračování

[7] Žalobkyně již v námitkách proti rozhodnutí žalované a v žalobě samé nijak nezpochybovala uvedenou skutečnost, tedy že podmínky § 106a odst. 1 písm. a) ani b) nesplňuje, avšak tvrdila, že jí mělo být přesto dorovnání přiznáno na základě přímé aplikace celé řady nálezů Ústavního soudu, jež vyvrcholily nálezem Pl. ÚS 5/12. Tvrdila, že ustanovení § 106a protiústavně zužuje věcný a osobní rozsah nároku na dorovnávací přírůstek, který závazně stanovil Ústavní soud ve svých nálezech, jež přijetí stávajícího znění § 106a zákona o důchodovém pojištění předcházely, přitom nálezy Ústavního soudu jsou podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) závazné pro všechny orgány i osoby, tudíž i pro žalovanou, městský soud a koneckonců pro zákonodárce samého.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti v návěti uvedenému rozsudku městského soudu uplatnila stěžovatelka včasnou kasační stížnost, v níž zopakovala veškeré své žalobní námitky. Zdůraznila, že zákon č. 274/2013 Sb., který do zákona o důchodovém pojištění vložil § 106a, kromě pozitivního vymezení podmínek a okruhu osob, jímž náleží tzv. dorovnávací přírůstek, „*derogoval dosavadní zakazující zákonnou dikci, na kterou se ČSSZ v minulosti odvolávala. Od 1. 12. 2013 tedy ... již nic nebrání tomu, aby ostatním skupinám, na které zákon výslovně nepamatuje ... mohlo být dorovnání přiznáno na základě principů, které jsou vyjádřeny v košaté judikatuře Ústavního soudu. ... Bez ohledu na to, jak zní nová právní úprava, totiž existuje řada dalších osob (občanů ČR), jejichž postavení je zcela evidentně v důsledku aplikace mezinárodní smlouvy zhoršeno ve srovnání se stavem, kdy by se aplikovaly výlučně vnitrostátní předpisy*“, s odkazem na nálezy Ústavního soudu III. ÚS 252/04.

[9] Podle stěžovatelky městský soud její žalobní námitky nevyvrátil, omezil se jen na strohé odůvodnění, v němž převzal argumentaci žalované. Kromě nesprávného právního posouzení [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] tak namítá i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Jak již bylo řečeno úvodem tohoto rozsudku, nyní projednávaný případ představuje další kapitolu na téma tzv. česko-slovenských důchodů. Tato problematika prošla v období po rozpadu Československa značným vývojem, jehož se účastnila celá řada aktérů – v oblasti orgánů veřejné moci to byly především orgány sociálního zabezpečení, správní soudy, Ústavní soud, Soudní dvůr Evropské unie a v neposlední řadě též zákonodárce. Pravidla týkající se dorovnání důchodu k úhrnu českého dílčího důchodu a slovenského dílčího důchodu (resp. též vyrovnávacího nebo dorovnávacího příspěvku či přírůstku) se v průběhu let dynamicky měnila v důsledku interakcí mezi uvedenými institucemi. Tato pravidla proto nelze vykládat izolovaně, nýbrž s vědomím historie jejich utváření. Nejvyšší správní soud proto považuje za účelné, ne-li nutné, alespoň stručně zrekapitulovat právní (či právně-politický) vývoj v oblasti problematiky tzv. česko-slovenských důchodů. Nejvyšší správní soud zde neaspíruje na úplnost popisu vývoje celé problematiky, zmiňuje toliko nejnutnější pro nyní vedené řízení.

[11] Ačkoliv se Československá socialistická republika stala k 1. lednu 1969 federací, zachovala si jednotnou důchodovou soustavu. Rozdělení soustavy si však vyžádal rozpad Československa. Úprava vzájemných vztahů v oblasti sociálního zabezpečení byla provedena Smlouvou mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení (publikována pod č. 228/1993 Sb., dále jen „Smlouva“) – dvoustrannou mezinárodní smlouvou koordinačního

charakteru, která mimo jiné rozdělila mezi nástupnické státy odpovědnost za nároky vyplývající z účasti na důchodovém systému zaniklé federace. Pro problematiku česko-slovenských důchodů je zásadní ustanovení čl. 20 Smlouvy:

(1) Doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.

(2) Pokud občan neměl ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské Federativní Republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.

[12] Ustanovení čl. 20 Smlouvy tak určilo jako kritérium pro rozdělení dob zaměstnání získaných přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky sídlo zaměstnavatele osoby ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Uvedené pravidlo zajišťuje, aby doby zaměstnání v ČSFR zohledňoval pro účely důchodu pouze jeden z nástupnických států.

[13] Rozdílný politický, právní a ekonomický vývoj České republiky a Slovenské republiky po rozpadu federace se projevil mimo jiné ve výši důchodů. V případě některých osob tak byla celková výše starobního důchodu v důsledku započítání „federální“ doby pojištění do „slovenského“ důchodu podle čl. 20 Smlouvy nižší, než kdyby byla daná doba započítána do „českého“ důchodu. Zvláště po změně přístupu českých orgánů sociálního zabezpečení, které původně vykazovaly vstřícnost projevující se ve vyplácení vyšších důchodů osobám oprávněným podle českých předpisů v rámci postupu k odstraňování tvrdosti (viz KŘEPELKA, F. „Českoslovenští“ důchodci v pasti práva Evropské unie. Časopis pro právní vědu a praxi. 2011, roč. 19, č. 2), se dostala před české obecné soudy řada sporů, v nichž se žalobci domáhali dorovnání výše důchodů.

[14] Dané spory se dostaly až k Ústavnímu soudu, který v několika případech uznal požadavky stěžovatelů za oprávněné a zásadním způsobem zasáhl do aplikační praxe týkající se sporů z oblasti česko-slovenských důchodů. Ústavní soud konstatoval, že společný československý stát „charakterizoval jednotný systém důchodového pojištění, a tak z hlediska tehdejšího práva bylo právně irelevantní, ve které části československého státu občan byl zaměstnán, resp. kde měl sídlo jeho zaměstnavatel.“ Podle Ústavního soudu proto „na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu proto nelze nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“. Takové rozlišování mezi občany České republiky, jež je založeno na fikci, podle níž bylo zaměstnání ve Slovenské republice tehdejšího společného československého státu (resp. sídlo zaměstnavatele) „zaměstnáním v cizině“, považuje Ústavní soud ve světle výše uvedeného za diskriminující, neboť není podloženo objektivními a rozumnými důvody.“ [nález Ústavního soudu ze dne 3. června 2003 sp. zn. II. ÚS 405/02 (N 80/30 SbNU 245)]. Ve vztahu k čl. 20 Smlouvy Ústavní soud uvedl, že „nemůže být na újmu českému občanovi ve výši jeho důchodových nároků, neboť smyslem uzavření mezinárodní smlouvy nemůže být krácení důchodových nároků vlastním občanům, kterým vyšší důchodový nárok vzniká nezávisle na takové smlouvě podle vnitrostátních předpisů.“ [nález Ústavního soudu ze dne 4. dubna 2005 sp. zn. IV. ÚS 158/04 (N 72/37 SbNU 23)].

[15] Ústavní soud dané principy zopakoval i v dalších nálezech [ze dne 25. ledna 2005 sp. zn. III. ÚS 252/04 (N 16/36 SbNU 173), ze dne 20. března 2007 sp. zn. Pl. ÚS 4/06 (N 54/44 SbNU 665), ze dne 13. listopadu 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), ze dne 13. prosince 2007 sp. zn. IV. ÚS 298/06 (N 222/47 SbNU 921), ze dne 6. března 2008 sp. zn. I. ÚS 365/05 (N 48/48 SbNU 567), ze dne 11. března 2008 sp. zn. IV. ÚS 228/06

pokračování

(N 54/48 SbNU 619), ze dne 22. května 2008 sp. zn. I. ÚS 366/05 (N 98/49 SbNU 459), ze dne 4. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 257/06 (N 187/51 SbNU 295)]. Z judikatury Ústavního soudu plyne, že s ohledem na právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří (čl. 30 Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“) a princip rovnosti (čl. 3 odst. 1 Listiny) nelze „federální“ dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem na území dnešního Slovenska zpětně považovat za dobu zaměstnání v cizině. Tato doba musí být považována za dobu „českou“, ačkoliv se podle čl. 20 Smlouvy jedná o dobu získanou na Slovensku. Z toho pak vyplývá povinnost českých orgánů sociálního zabezpečení přiznat dotčeným občanům České republiky dorovnání (vyrovnávací příspěvek) ve výši rozdílu mezi předpokládaným důchodem, který by jim náležel, pokud by „federální“ doby pojištění byly počítány jakožto doby české, a úhrnem důchodů přiznaných českým a slovenským nositelem pojištění. Takový nárok podle Ústavního soudu svědčí s ohledem na osobní působnost čl. 30 Listiny pouze občanům České republiky. Rozhodovací činnost Ústavního soudu reflektovala exekutiva prostřednictvím interních normativních instrukcí, které měly implementovat požadavky vyslovené Ústavním soudem (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2011 č. j. 3 Ads 130/2008 - 204, bod 47).

[16] Je třeba dodat, že citované nálezy Ústavního soudu se týkaly situací před vstupem České republiky do Evropské unie. Ústavní soud v těchto případech vyloučil použitelnost unijního práva: *„V každém případě, který Ústavní soud dosud posuzoval, vznikl stěžovateli nárok na důchod ještě před vstupem České republiky do Evropské unie, tj. před 1. 5. 2004, takže již z toho je zřejmé, že aplikace evropského práva na tyto nároky by představovala porušení zákazu retroaktivity a ochrany nabytých práv, pokud by zkrátila stěžovatelům jejich práva na důchod.“* [nálezy Ústavního soudu ze dne 13. listopadu 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465)]. V následné rozhodovací praxi však Ústavní soud vztáhl – bez vysvětlení – zmíněné závěry i na nároky na dávky vzniklé po 30. dubnu 2004 [např. nálezy ze dne 3. srpna 2010 sp. zn. III. ÚS 939/10 (N 153/58 SbNU 295)]. V nálezu ze dne 3. března 2009 sp. zn. I. ÚS 1375/07 (N 41/52 SbNU 417) Ústavní soud dokonce výslovně Nejvyššímu správnímu soudu vytkl, že místo respektování judikatury Ústavního soudu přistoupil k aplikaci evropského práva.

[17] Nejvyšší správní soud se však na unijní aspekty problematiky česko-slovenských důchodů dotázal Soudní dvůr Evropské unie prostřednictvím předběžné otázky podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Soudní dvůr rozhodl rozsudkem ze dne 22. června 2011, C-399/09, *Landtová proti České správě sociálního zabezpečení*, tak, že pravidlo dovozené judikaturou Ústavního soudu není v rozporu s kritériem rozdělení pravomocí stanoveným v článku 20 Smlouvy, které je zachováno čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1408/71 ve spojení s částí A bodem 6 přílohy III uvedeného nařízení (bod 39). Vyrovnávací příspěvek totiž nevede ke zpochybnění použitelného režimu ani pravomoci orgánů, které určuje Smlouva, ale na základě Smlouvy umožňuje požadovat od jiného orgánu sociálního zabezpečení vyrovnávací dávku vyplácenou vedle obecné dávky (bod 36). Současně však Soudní dvůr konstatoval, že pravidlo dovozené judikaturou Ústavního soudu diskriminuje na základě státní příslušnosti příslušníky jiných členských států ve srovnání s českými státními příslušníky (bod 43). Nálezy Ústavního soudu podle Soudního dvora ústí v přímou diskriminaci na základě státní příslušnosti, jakož i nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti vyplývající z kritéria bydliště vůči těm, kteří využili svého práva na volný pohyb (bod 49), a jsou tak v rozporu s čl. 3 ve spojení s čl. 10 nařízení č. 1408/71.

[18] Nejvyšší správní soud po vydání rozsudku Soudního dvora ve věci *Landtová* v řízení pokračoval a rozhodl rozsudkem ze dne 25. srpna 2011 č. j. 3 Ads 130/2008 - 204. S odvolávkou na rozhodnutí Soudního dvora třetí senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že *„pravidlo, podle něhož lze dobu zaměstnání získanou účastníky důchodového zabezpečení bývalé ČSFR do 31. 12. 1992*

započít pro důchodové nároky z českého systému důchodového pojištění i nad rámec stanovený čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, jen českým občanům s trvalým pobytem na území ČR, je v rozporu s čl. 3 a čl. 10 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71.“ Z toho důvodu se proto neuplatní při posuzování nároků na dávky, které mají být přiznány od data po 30. dubnu 2004, tj. po vstupu České republiky do Evropské unie. Nejvyšší správní soud se tak na základě rozsudku Soudního dvora odchýlil od judikatury Ústavního soudu. Současně třetí senát dospěl k závěru, že „pro posouzení nároků na dávky vzniklých po 30. 4. 2004 zde s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu II. ÚS 1009/08 a v důsledku rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 6. 2011 č. C - 399/09 neexistuje žádné vnitrostátní pravidlo, jež by bylo možno považovat za závazné a na jehož základě by měl nositel pojištění povinnost provádět zápočet dob zaměstnání získaných účastníky důchodového zabezpečení bývalé ČSFR do 31. 12. 1992 v českém systému důchodového pojištění ve větším rozsahu, než určuje článek 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, na základě státního občanství a trvalého pobytu žadatele o důchod. Pravidlo konstituované Ústavním soudem původně pro nároky vzniklé před 1. 5. 2004 navíc nebylo pro nároky na dávky vzniklé po tomto datu uplatňováno v praxi, není zde tedy žádná skupina zvyhodněných osob, které by musely být vyhody do zrušení pravidla zachovány a jíž by současně musela být skupina osob znevýhodněných postavena naroveň.“

[19] Na celou situaci reagoval též zákonodárce. Poslaneckým pozměňovacím návrhem byla do návrhu zákona č. 428/2011 Sb., který novelizoval mimo jiné zákon o důchodovém pojištění, vložena ustanovení, která podle vlády (předkladatelky) implementovala závěry rozsudku Soudního dvora ve věci Landtová. Jednalo se o následující ustanovení, která odstranila pravidla dovozovaná z judikatury Ústavního soudu:

§ 106a

Hodnocení některých dob za období před rokem 1993

Za doby důchodového zabezpečení získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. října 1992 považují za doby důchodového zabezpečení nebo pojištění Slovenské republiky, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s čl. 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, přihlídnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto smlouvou nebo tímto zákonem (§ 61).

Čl. XIII

Přechodné ustanovení

Žádosti o poskytnutí vyrovnání, dorovnání, příplateků a obdobných plnění uvedených v § 106a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se odloží a řízení o nich se nevede; byly-li tyto žádosti podány přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, řízení o nich se zastaví. Opatření učiněná přede dnem účinnosti tohoto zákona na základě těchto žádostí zůstávají nedotčena s tím, že příslušné plnění náleží po vyúčtování zálohové výplaty za rok 2011 ve výsledné výši bez změny, pokud trvá podle právních předpisů České republiky i Slovenské republiky nárok na důchod, který byl důvodem pro přiznání tohoto plnění; zánikem nároku na důchod podle právních předpisů některého z uvedených států zaniká trvale i nárok na příslušné plnění.

[20] Zanedlouho po přijetí zákona č. 428/2011 Sb. se však k věci znovu vyjádřil Ústavní soud nálezem ze dne 31. ledna 2012 Pl. ÚS 5/12 (N 24/64 SbNU 237). Ústavní soud připomněl, že v lisabonském nález č. I (Pl. ÚS 19/08 ze dne 26. listopadu 2008; N 201/51 SbNU 445; 446/2008 Sb.) uvedl, že může „působit jako ultima ratio a může zkoumat, zda některý akt orgánů Unie

pokračování

nevybočil z pravomocí, které Česká republika podle čl. 10a Ústavy na Evropskou unii přenesla.“ (bod 120). Jakkoliv Ústavní soud vysvětlil, že taková situace může nastat jen v případech zcela výjimečných, v nálezu Pl. ÚS 5/12 k takovému kroku přistoupil a prohlásil akt orgánu EU – rozsudek Soudního dvora Landtová – za akt *ultra vires*. Ústavní soud setrval na svém názoru, že na problematiku nároků českých občanů plynoucích ze sociálního zabezpečení do doby 31. prosince 1992 nelze vztáhnout evropské právo, neboť se jedná o důsledek specifické události rozdělení Československa, která je nesrovnatelná s právními poměry plynoucími pro oblast sociálního zabezpečení z volného pobytu osob v EU. Ve vztahu k rozsudku Soudního dvora Landtová Ústavní soud výslovně uvedl: „Nelze než v souvislosti s dopady rozsudku ESD ze dne 22. 6. 2011 č. C-399/09 na obdobné případy konstatovat, že v jeho případě došlo k excessu unijního orgánu, k situaci, v níž akt orgánu Evropské unie vybočil z pravomocí, které Česká republika podle čl. 10a Ústavy na Evropskou unii přenesla, k překročení rozsahu svěřených kompetencí, k postupu *ultra vires*.“

[21] Ústavní soud se v posledně jmenovaném nálezu vyjádřil též k ustanovení § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění do 30. listopadu 2013. Ústavní soud uvedl, že „*ustanovení § 106a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 428/2011 Sb., tudíž zakotvuje zákaž vyplácení sociální dávky, kterou zákon neupravuje. To je určitě contradictio in adiecto, to je určitě zákonné ustanovení, jež bez dalšího nedává rozumný smysl.*“ Danou úpravu proto soud prohlásil za obsoletní: „*Byla-li účelem přijetí ustanovení § 106a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 428/2011 Sb., a čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb. reakce na důsledky rozsudku ESD ze dne 22. 6. 2011 č. C-399/09 s ‚derogačními‘ důsledky vůči judikatuře Ústavního soudu, pak nelze než uzavřít, že nosným důvodem tohoto nálezu Ústavního soudu, jímž je konstatování postupu *ultra vires* ESD v předmětné věci, je založena obsolescence uvedených zákonných ustanovení (§ 106a zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 428/2011 Sb., a čl. XIII zákona č. 428/2011 Sb.), a to na základě právního principu *cessante ratione legis cessat lex ipsa* (odpadnutím účelu zákona zaniká samotný zákon).*“

[22] Na předestřený vývoj znovu reagoval Nejvyšší správní soud, který v jednom z dalších případů česko-slovenských důchodů položil Soudnímu dvoru další předběžnou otázku (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. května 2012 č. j. 6 Ads 18/2012 - 82). Šestý senát Nejvyššího správního soudu se Soudního dvora dotázal na tři předběžné otázky, přičemž ta třetí zněla následovně: „*Brání právo Evropské unie tomu, aby vnitrostátní soud, který je nejvyšším soudem státu v oblasti správního soudnictví, proti jehož rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky, byl v souladu s vnitrostátním právem vázán právními posouzeními podanými Ústavním soudem ČR, pokud se zdá, že uvedená posouzení nejsou v souladu s právem Unie, jak je vyloženo Soudním dvorem Evropské Unie?*“ Ke zodpovězení daných otázek ze strany Soudního dvora ovšem nedošlo v důsledku zpětvzetí kasací stížnosti stěžovatelky. Nejvyšší správní soud s ohledem na to vzal žádost o rozhodnutí Soudního dvora o předběžných otázkách zpět a řízení zastavil (usnesení ze dne 10. května 2013 č. j. 6 Ads 18/2012 - 211). Soudní dvůr danou věc vyškrtl z rejstříku usnesením předsedy prvního senátu Soudního dvora ze dne 27. března 2013.

[23] Zejména však na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/12 reagoval též zákonodárce, a to zákonem č. 274/2013 Sb., kterým přijal zcela nové znění § 106a zákona o důchodovém pojištění a do tohoto předpisu vložil nová ustanovení § 106b a § 106c. Zákonodárce zákonem č. 274/2013 Sb. zavedl novou dávku – dorovnávací přírůstek některým poživatelům českého a slovenského starobního důchodu. Tímto krokem zákonodárce reflektoval předchozí vývoj judikatury českých soudů a Soudního dvora popsaný shora a vstoupil do ústavního dialogu se jmenovanými aktéry, přičemž se prostřednictvím zákona č. 274/2013 Sb. pokusil vyrovnat s různými, do jisté míry si odporujícími, přístupy Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora.

[24] V nyní projednávané věci postupovaly orgány sociálního zabezpečení právě podle nové právní úpravy zavedené zákonem č. 274/2013 Sb. Stěžovatelce však dorovnávací přírůstek nepřiznaly, neboť nespĺňovala podmínky § 106a zákona o důchodovém pojištění (ustanovení je citováno výše v bodě [5] tohoto rozsudku). Stěžovatelka nespĺnění podmínek § 106a zákona o důchodovém pojištění výslovně připustila, avšak uvedla, že s ohledem na derogaci § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění do 30. listopadu 2013 (citováno v bodě [19] tohoto rozsudku) již nic nebrání, aby bylo skupinám, na něž § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. prosince 2013 nepamatuje, dorovnání přiznáno na základě principů vyjádřených v dřívější judikatuře Ústavního soudu.

[25] S ohledem na výše popsanou historii sporů týkajících se česko-slovenských důchodů je zřejmé, že stěžovatelčino přesvědčení je liché. Právní úprava dorovnávacího přírůvku zakotvená v § 106a a násl. zákona o důchodovém pojištění nepředstavuje pouhý doplněk k dříve formulovaným závěrům Ústavního soudu. Zákonodárce novelou č. 274/2013 Sb. vstoupil do řady let trvajících „sporů“ mezi Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem, který dospěl až do fáze nesouladu Ústavního soudu se Soudním dvorem EU, a to s cílem daný problém komplexně vyřešit: *„Ačkoliv tedy tato záležitost není zcela dořešena, je evidentní, že zde dochází k problematické rozpornosti názorů Ústavního soudu a SD EU, která by při jejím dalším prohlubování mohla přinášet negativní důsledky v podobě narušení právní jistoty ve vztahu k ochraně některých ústavně zaručených práv či principů, zejména práva na přiměřené zabezpečení ve stáří či principu rovnosti občanů před zákonem a zákazu diskriminace; tato kauza přitom též poškozuj e postavení ČR jakožto členu EU.“* (důvodová zpráva k zákonu č. 274/2013 Sb., dostupná z www.psp.cz). Záměrem zákonodárce bylo přijmout takovou úpravu, která by brala v úvahu jak principy akcentované Ústavním soudem, tak principy, na nichž postavil své rozhodnutí Soudní dvůr, tedy úpravu vyhovující judikatuře obou jmenovaných soudů. Podle důvodové zprávy se jedná o úpravu, jež *„umožní přiznání dorovnání v zásadě v souladu s nálezy Ústavního soudu, avšak odstraní diskriminační kritérium státního občanství, které nahradí kritériem potřebné délky doby pojištění.“* Soudní dvůr totiž nevyločil možnost poskytovat dorovnání důchodů, pouze označil za nepřipustné dorovnání vázat na podmínku českého občanství, která je podle něj diskriminační (bod 53 rozsudku ve věci Landtová). Zákonodárce tak využil poměrně široký prostor, který Soudní dvůr vnitrostátním orgánům ponechal, a pokusil se jej zaplnit takovou úpravou, která by vyhovovala požadavkům unijního práva i závěrům vysloveným Ústavním soudem. Je zřejmé, že taková snaha zákonodárce je zcela legitimní a nemůže být povrchně označena za protivení se všeobecné závaznosti nálezů Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy, neboť řešení této složité problematiky vyžadovalo komplexní pozitivněprávní úpravu, již soudy včetně soudu ústavního ve své kompetenci poskytnout nemohly a nemohou.

[26] Stěžovatelce z uvedených důvodů nelze přisvědčit v jejím požadavku, aby jí orgány sociálního zabezpečení přiznaly „dorovnání“ na základě dřívější judikatury Ústavního soudu, a nutně přitom ignorovaly snahu zákonodárce o komplexní řešení problematiky česko-slovenských důchodů zhmotněnou v ustanovení § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. prosince 2013 a odhlížely od podmínek tam stanovených. Zákon č. 274/2013 Sb. totiž ve vývoji problematiky česko-slovenských důchodů započal novou kapitolu.

[27] Na druhou stranu je však jisté možné z hlediska závěrů přijatých Ústavním soudem posoudit vymezení institutu dorovnávacího přírůvku v § 106a a násl. zákona o důchodovém pojištění. Právě na zpochybnění ústavní konformity nové zákonné úpravy stěžovatelka patrně mířila v kasační stížnosti, v níž uváděla, že se zákonodárce neřídil *„doporučením Ústavního soudu, neboť ze skupiny dotčených osob vybral pouze užší skupinu [...]“*. Nejvyšší správní soud se proto v tomto ohledu ústavní konformitou § 106a zákona o důchodovém pojištění zabýval. Nepřístupoval však k zevrubnému abstraktnímu posouzení ústavnosti nové úpravy,

pokračování

nýbrž přezkoumával situaci stěžovatelky, maje na paměti jí vznesené námitky (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že stěžovatelčiny námitky vůči § 106a zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. prosince 2013 nejsou důvodné a že dané ustanovení ob stojí.

[28] Je na místě zopakovat, že Ústavní soud své závěry o nutnosti dorovnávání tzv. slovenských důchodů vystavěl na čl. 30 odst. 1 Listiny (právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří) a na čl. 3 odst. 1 Listiny (zákaz diskriminace). Je třeba připomenout, že právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří je jedním z práv, jichž se lze v souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které tato práva provádějí, za podmínky dodržení čl. 4 odst. 4 Listiny, který garantuje minimální standard daného práva (např. nález Ústavního soudu ze dne 23. dubna 2008 sp. zn. Pl. ÚS 2/08, N 73/49 SbNU 85, č. 166/2008 Sb., zejm. bod 52 - 54).

[29] Nárok na dorovnávací přídavek je podle § 106a v rozhodném znění podmíněn tím, že pojištěnec a) získal před 1. lednem 1993 aspoň 25 let československé doby pojištění, za kterou mu byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění, b) získal v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky; pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby, c) český starobní důchod a slovenský starobní důchod jsou vypláceny ke dni, od něhož pojištěnec žádá o přiznání dorovnávacího přídávku, a d) výše dorovnávacího přídávku má ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu. Současné nastavení podmínek pro vznik nároku na dorovnávací přídavek tak opustilo Soudním dvorem kritizovanou podmínku státního občanství ČR (srov. rozsudek Soudního dvora ve věci Landtová, bod 49: „*Nález Ústavního soudu s sebou nese přímou diskriminaci na základě státní příslušnosti, jakož i nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti vyplývající z kritéria bydliště vůči těm, kteří využili svého práva na volný pohyb.*“) a je z hlediska státního občanství a bydliště osoby neutrální, jak Nejvyšší správní soud k nové právní úpravě poznamenal ještě před její účinností (rozsudek ze dne 30. května 2013 č. j. 4 Ads 116/2012 - 43).

[30] Je třeba přiznat, že v důsledku aplikace uvedených podmínek získá nárok na dorovnávací přídavek užší skupina osob než podle judikatury Ústavního soudu. Ústavní soud např. vyhověl i stěžovatelce, která byla mezi 1. zářím 1960 a 28. červencem 1996 zaměstnána ve slovenské části federace, ke dni podání žádosti o starobní důchod u Sociální pojišťovny (9. srpna 1996) měla trvalý pobyt na území Slovenské republiky a byla slovenskou občankou. Po přiznání důchodu se stěžovatelka přestěhovala do České republiky za manželem a dne 10. června 1998 jí bylo uděleno české státní občanství (nález Ústavního soudu ze dne 20. března 2007 sp. zn. Pl. ÚS 4/06, N 54/44 SbNU 665). Důvodová zpráva k zákonu č. 274/2013 Sb. připouští, že smyslem návrhu zákona není plošně dorovnávat důchody všem pojištěncům, kteří získali jakoukoli dobu důchodového zabezpečení před rozdělením ČSFR, neboť ČR by tím nevyváženě a jednostranně přebírala v nepoměrné výši důchodové závazky bývalé federace. Podmínky uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku měly zajistit, aby byl nárok na dorovnávací přídavek dán jen v odůvodněných případech – tedy aby svědčil osobám, které získaly za doby federace alespoň 25 let doby pojištění, za kterou jim byl po rozpadu federace přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění [§ 106a odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění], a které po rozpadu ČSFR projevíly vztah k ČR jako nástupnickému státu účastí v českém důchodovém pojištění [§ 106a odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění]. Uvedené dvě podmínky ve svém kumulativním efektu váží nárok na dorovnávací přídavek na existenci reálného pouta mezi žadatelem o dorovnávací přídavek a ČR v kontextu specifické historické události rozpadu Československa, na níž je předmětná důchodová dávka bezprostředně vázána. Požadavek na existenci takového pouta aproboval i Soudní dvůr EU

(rozsudek ze dne 21. července 2011, C-503/09, *Lucy Stewart proti Secretary of State for Work and Pensions*, bod 89 a judikatura tam citovaná).

[31] Sám Ústavní soud se k ústavním požadavkům ve vztahu k problematice česko-slovenských důchodů podrobně vyjádřil ve svém posledním (!) nálezu ze dne 5. září 2012 sp. zn. II. ÚS 2524/10 (N 149/66 SbNU 255). Jakkoliv se pochopitelně jedná o jeden z mnoha nálezů k česko-slovenským důchodům (viz výše), Nejvyšší správní soud z něj vychází proto, že je nejnovější a že v něm Ústavní soud relativně podrobně osvětlil a shrnul jádro problému česko-slovenských důchodů, a to v období, kdy již mohl reflektovat i rozsudek Soudního dvora ve věci Landtová i svůj vlastní nálezní Pl. ÚS 5/12 (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 26. listopadu 2012 sp. zn. I. ÚS 3650/11, body 29-30, kde sám Ústavní soud taktéž vycházel z výkladu učiněného v nálezu sp. zn. II. ÚS 2524/10).

[32] Ústavní soud zdůraznil, že při posuzování nároků osob na dorovnání je třeba mít stále na zřeteli i původní účel, který předmětné mezinárodní smlouvy sledovaly a jímž bylo nejen určení státu příslušného k přiznání důchodových dávek, ale rovněž i spravedlivé rozložení zátěže státních rozpočtů či veřejných fondů, z nichž je v tom kterém nástupnickém státě důchod vyplácen (bod 30 nálezu sp. zn. II. ÚS 2524/10). Ve vztahu k tomuto účelu Ústavní soud konstatoval, že „*ve věci tzv. slovenských důchodů jde o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi rozdělením nákladů na důchodové systémy obou následnických států bývalé československé federace, jak bylo vyjádřeno v kritériích obsažených v mezinárodních smlouvách uzavřených oběma státy v souvislosti s rozpadem federace, na straně jedné, a právy osob účastnících se systému důchodového zabezpečení, zejména těch, které po celou dobu svého produktivního života byly občany jednoho ze států federace, území tohoto státu nikdy neopustily, a přesto na základě kritérií zvolených v předmětných smlouvách měly pobírat a pobírají důchod z druhého státu bývalé federace.*“ (bod 28). Ústavní soud pak upřesnil, že „*ústředním motivem rozhodování Ústavního soudu tak v těchto případech bylo nalezení spravedlivého zacházení s občany, kteří byli de facto poškozeni na výši důchodů v důsledku rozdělení federace: aniž by tito občané v průběhu svého života migrovali, předmětné smlouvy je vystavily situaci, kdy měli pobírat důchod z druhého státu se všemi riziky, které z tohoto modelu mohou plynout (rozdílná úroveň ekonomik obou států a z toho plynoucí výše výpočtu důchodu, rozdíly v měnových kurzích atd.). Osoby dotčené těmito pravidly mohly nepochybně považovat takovou právní situaci za nespravedlivou a cítily se legitimně poškozeny na svých právech.*“ (bod 29).

[33] Maje na zřeteli Ústavním soudem zformulovaný účel vyplácení dorovnávacího přídatku, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ústavní práva stěžovatelky nebyla porušena. Právní úprava dorovnávacího přídatku zakotvená v § 106a a násl. zákona o důchodovém pojištění respektuje základní účel judikatury Ústavního soudu k česko-slovenským důchodům, vyjádřený v citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 2524/10. Jak plyne z předchozích odstavců, nárok na dorovnávací přídatok podle § 106a zákona o důchodovém připojištění svědčí osobám, které mohly nabýt přesvědčení, že budou pobírat v plné výši český důchod, tedy osobám, které byly na výši důchodu v důsledku rozpadu federace bezprostředně poškozeny, ačkoliv v průběhu svého života nemigrovaly. Ve vztahu k podmínce stanovené v § 106a odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, tj. podmínce získání alespoň 25 let doby pojištění za doby federace, lze dodat, že právě tento aspekt zdůrazňovaly některé nálezy Ústavního soudu, podle nichž „*křivda*“ způsobená čl. 20 Smlouvy spočívala především v tom, že občanu České republiky, který splnil podmínku minimálního počtu 25 let pojištění podle zákona č. 155/1995 Sb. za existence společného československého státu, tj. do 31. 12. 1992, uvedené ustanovení čl. 20 Smlouvy zpětně splnění této podmínky upíralo, v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti práva; srov. nálezy I. ÚS 365/05 ze dne 6. března 2008, N 48/48 SbNU 567, a I. ÚS 366/05 ze dne 22. května 2008, N 98/49 SbNU 459. Nelze také popřít, že faktor času, který nás stále více vzdaluje od existence společného státu a okamžiku jeho rozpadu, relativizuje význam někdejších federálních pojistných dob pro výši nyní a v budoucnu přiznávaných

pokračování

důchodových dávek, nemluvě o postupném zacelování ran, které v mnohých spoluobčanech rozpad společného státu před téměř čtvrtstoletím mohl zanechat.

[34] Ze správního spisu Nejvyššího správní soud zjistil, že stěžovatelka mezi lety 1968 a 1972 studovala ve slovenské části federace v Košicích. Poté od roku 1972 do roku 1996 pracovala u různých zaměstnavatelů v Košicích a v okolí a zde také bydlela. Důchodového pojištění v České republice byla stěžovatelka účastna až od července 1997, kdy získala zaměstnání v Praze. České občanství podle svých slov stěžovatelka nabyla v roce 2001. Již z tohoto letmého přehledu vyplývá, že stěžovatelka nejenže nesplnila podmínky § 106a zákona o důchodovém pojištění, ale zejména nespadá mezi osoby, na něž Ústavní soud mířil v nálezu sp. zn. II. ÚS 2524/10. V jejím případě nebyly dány legitimní důvody, aby se přiznáním „slovenského důchodu“ za federální dobu pojištění cítila poškozena na svých právech. Stěžovatelka měla před rozpadem ČSFR (a ještě několik let po něm) místo zaměstnání na území Slovenska a z hlediska okolností relevantních pro důchodové pojištění neměla k české části federace žádnou vazbu. Je tak třeba uzavřít, že stěžovatelka nebyla poškozena na svém právu na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, a už vůbec ne v intenzitě zasahující do minimálního standardu uvedeného práva (čl. 4 odst. 4 Listiny).

[35] S ohledem stěžovatelčinu historii důchodového pojištění zmíněnou v předchozím bodě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky nebyl porušen ani čl. 3 odst. 1 Listiny (zákaz diskriminace). Prvním krokem při posuzování, zda došlo k (přímé) diskriminaci, je zkoumání, zda došlo k vyčlenění osoby ze skupiny srovnatelných jednotlivců. Jinými slovy, prvotní otázkou je, zda jsou porovnávány subjekty či skupiny vůbec srovnatelné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. ledna 2014 sp. zn. Pl. ÚS 49/10, bod 34, publikován pod č. 44/2014 Sb., nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 10. července 2014 sp. zn. Pl. ÚS 31/13, bod 45, publikován pod č. 162/2014 Sb.; srov. též BOBEK, M. *Zákaz diskriminace*. In: WAGNEROVÁ, E.; ŠIMÍČEK, V.; LANGÁŠEK, T.; POSPÍŠIL, I (eds.). *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 101). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že situace stěžovatelky není srovnatelná s případy, jež obecně vymezil Ústavní soud (viz zejm. body [30]-[33] tohoto rozsudku). S ohledem na výše řečené je třeba za relátor v nyní projednávané věci považovat úzký vztah mezi pojištěncem a českou částí společného státu v kontextu jeho federativního uspořádání a následného rozpadu, neboť právě z něj plyne jednak legitimní očekávání určité osoby ohledně jejího zabezpečení ve stáří a jednak případný diskriminační potenciál (srov. zmiňovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2524/10, bod 29). Takový vztah, vyjádřený v nyní účinném znění zákona o důchodovém pojištění [zejména v jeho § 106a odst. 1 písm. b)], ovšem v případě stěžovatelky nebyl dán, jak bylo vyloženo výše, a tudíž lze již na základě prvního kroku v rámci testu (přímé diskriminace) konstatovat, že nedošlo k její diskriminaci ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny.

[36] Konečně stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, která měla spočívat v tom, že se městský soud nevyjádřil k žalobnímu bodu o nutnosti respektovat nálezy Ústavního (čl. 89 odst. 2 Ústavy). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i tato námitka je nedůvodná. Městský soud si byl vědom vývoje problematiky dorovnání důchodů v rozhodovací činnosti Ústavního soudu a Soudního dvora (viz str. 4 napadeného rozsudku). Z jeho rozsudku je však zřejmé, že dospěl k závěru, že stěžovatelčin nárok nelze z jí citované judikatury Ústavního soudu dovodit v důsledku posunu v oblasti podústavního práva, konkrétně zákona č. 274/2013 Sb., který dřívější dynamiku judikatury Ústavního soudu a Soudního dvora reflektoval. Nejvyšší správní soud proto naznal, že rozsudek městského soudu z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, neboť je srozumitelný a jsou z něj jasně seznatelné úvahy, kterými se soud řídil.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost posoudil jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[38] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci procesní úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci plný procesní úspěch, nemá však na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo, neboť jde o věc důchodového pojištění.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu